

Veronika
Hurdová

Alisha
Zalesak

AGNES A ZAKÁZANÁ HORA

Můj milý čtenáři, moje milá čtenářko!

Ma'm obrovskou radost, že si k Tobě Agnes našla cestu. Nebo Ty k ní? To asi není podstatné. Důležité je, že se právě teď a právě tady vaše cesty propojily.

Pokud máš dost odvahy, můžete se nyní spolu vydat na dlouhou pouť. Slibuji, že takhle cesta bude stejnou měrou napínavá a dobrodružná jako zábavná. Rozhodně to ale nebude procházka růžovou zahradou. Budeš se spolu s Agnes prodlívat prolesem pluglům nelehkých úkolů, při jejichž plnění se dost možná podaří zapotit. Jestli Ti ale můžu poradit: buď statečný/a a nevzdávej se! Cesta k sobě samému sice bývá náročná, ale vědycky, vědycky stojí za to.

S láskou, Veru

PS: Pokud se Agnesin příběh dotkne Tvého srdce, pošl ho prosím dál. Dej o kuličky vědět svým blízkým duším. Nebo ji rovnou někomu daruj. Případně můžeš napsat i mně. :-)

Veronika Hurdová

AGNES A ZAKÁZANÁ HORA

Ilustrovala Alisha Zalesak

Agnes a Zakázaná hora

Autorka © Veronika Hurdová

Ilustrace © Alisha Zalesak

tištěná kniha: ISBN 978-80-907246-9-3

PDF: ISBN 978-80-908159-0-2

EPUB: ISBN 978-80-908159-1-9

MOBI: ISBN 978-80-908159-2-6

GRÉTĚ, MARIÁNOVI A JANKOVI,
KTERÍ MĚ SVÝMI NENÁPADNÝMI,
LEČ VELMI JEDINEČNÝMI DARY
INSPIROVALI K NAPSÁNÍ TOHOTO PŘÍBĚHU.

1

V lese není nikdy ticho. Opak můžou tvrdit jen lidé z měst. Protože ve městě je tolik troubení klaksonů a brblání motorů a skřípání brzd. A vrzání jeřábů a kvílení popelářských aut. A ševelení rozhovorů a pokřikování do telefonů a jiného člověčího i nečlověčího halasení, že když pak jeden vkročí do lesa, může snadno nabýt pocitu, že je v něm ticho. Jenže to vůbec není pravda! Stačí zavřít oči a les začne hrát krásnou melodii.

Odlehlý ostrov Baulu téměř celý pokrývá hustý les. Je to spíš prales. Nejen proto, že je starý, prastarý. Pralesem je hlavně proto, že si žije svým životem. Nikdo v něm nevysazuje nové stromy, nikdo v něm ve velkém stromy nekácí. Nikdo v něm nezabíjí zvířata víc, než je nutné. A nikdo mu nemluví do toho, jak by měl nebo neměl vypadat. Prales na ostrově Baulu si roste už tisíce a tisíce let tak, jak nejlíp umí. A že umí!

Na větvích sedí pestrobarevní papoušci a křičí jeden přes druhého. Černožlutí tukani oždibují zobáky sladké plody přímo z větví a ihned je netrpělivě hltají, aby se náhodou nemuseli s někým dělit.

Opice se prohánějí ve větvích. Malé opičátko se právě vyškrabalo mámě na hřbet, pevně se chytilo jejích chlupů a společně houpavým pomalým tempem šplhají nahoru do bezpečí korun stromů.

Kvákání stovek žab se nese široko daleko. Sem tam se z hloubi pralesa ozve osamělé táhlé volání nějaké šelmy. Listy stromů ševlí ve větru a pouští po svém povrchu dolů vysrážené kapičky vlhkosti jako po tobogánu. Všechny ty zvuky podmalovává potok, který v kaskádách zurčí odkudsi z hor uprostřed ostrova až do šplouchajícího moře.

Ticho tu rozhodně není, ale krása té hudby by člověka klidně ukolébala ke spánku.

Vtom všechny známé tóny nečekaně rozčísne dívčí výkřik: „To bys mě musel ale nejdřív chytit, ty lenochode!“

Dívka proběhne hustým křovím a vystřelí po provazovém žebříku nahoru do koruny obrovského stromu, jen za ní vlají její zacuchané plavé vlasy. Přes jedno rameno má pásem kolem

těla připoutaný kožený vak, ze kterého vykukují dvě šedá chlupatá ouška. Zvírátko na jejích zádech se k ní tiskne tak náruživě, jako by mu šlo o život. Známa vůně dívčiny sluníčkem provoněné kůže jej aspoň částečně uklidňuje, jinak by už dávno vyskočilo z vaku ven. Jestli něco tenhle malý roztomilý tvoreček ze srdce nesnáší, tak jsou to rychlé pohyby.

Jenže dívka upaluje a vůbec na obsah svého vaku nebere ohledy. V ruce svírá kapsičku vyrobenou z listu banánovníku, která je plná lahodných červených bobulí. A o ty tu teď jde především! Dívka běží po větvích skoro tak rychle, jako by utíkala po zemi. Jen zlehka a letmo se v běhu přidržuje drsné kůry kmenů, spíš aby se od nich odrazila, než že by potřebovala udržovat rovnováhu.

To její pronásledovatel je na tom o poznání hůř. Je to chlapec jejího věku, nicméně není tak drobný jako ona. Má sice větší sílu a díky tomu vyšplhá po žebříku mnohem rychleji, ale balancovat na tenkých větvích pro něj není zdaleka tak snadné.

Dívka udýchaně přeběhne po dlouhém mostku spleteném z pevných lián. Vyplaší přitom hejno drobných ptáčků, kteří si poklidně lebedili na natažených provazech a tím náhlým

vyrušením jsou teď vylekaní k smrti. Za zmateného štěbetání se v hejnu vznesou vzhůru jako obrovský pestrobarevný motýl.

Větve dívce pod nohama řídnou, až najednou není kam šlápnout. Vynoří se před ní propast. Nad hlavou ale stále pár větví má. Není to sice vysoko nad zemí, ale hlava se jí i tak zatočí závratí. Nakonec si dodá odvahy a hbitě přeručkuje po větvích. Hlavně se teď nedívat dolů! Upře své jasně zelené oči nahoru a soustředí se jen na to, aby každým následným přehmatem stiskla pevně další větev. A další. A další. Uf! Konečně dosáhne aspoň jednou nohou na silnou větev. Tohle byla teda pořádná fuška.

Potom musí přeskákat po vysokých statných kůlech, které tam jsou natlučené právě proto, aby si na nich lidé z jejího kmene mohli trénovat svou hbitost. Tohle je pro ni oproti ručkování hračka. Vždycky měla lepší rovnováhu než sílu v rukou. Slyší za sebou přerývaný dech svého pronásledovatele. Ohlédne se přes rameno a vidí ho, jak mrštně ručkuje tam, kde ona před chvílí zápasila. Co teď? Stačí jeden špatný krok a chytí ji. Musí přidat.

Objeví se před ní úzká skluzavka vyrobená z kmene stromu, po které vídává jezdit jen malé děti z její vesnice. Je to

těsné, ale ještě se do ní vejde! Vžuuum! To je jízda! Za hlasitého pištění sviští vnitřkem dlouhého vydlabaného kmene v úplné tmě.

Skluzavka končí v malém potočném jezírku, které tam vzniklo díky vodě, co se hromadila pod vodopádem. V horkých dnech se sem chodívají zchladit lidé z celého jejího kmene. Díky stínu stromů tu totiž není takové horko jako na pláži u laguny. Jenže v noci přšelo a teplo není bůhvíjaké. Kdyby si mohla vybrat, dobrovolně by do té studené vody teď rozhodně nevlezla. A už vůbec ne oblečená ve své oblíbené světle hnědé vestičce a červené sukýnce. Jenže teď už je pozdě přemýšlet co by kdyby. Dívka si za letu zacpe nos, zavře oči a s hlasitým šplouchnutím dopadne do jezírka.

Její pronásledovatel nyní seshora pozoruje jen obrovský cákanec, který se po jeho kořisti rozšpláchne do všech stran. Už zjistil, že skluzavka je pro něj příliš úzká. A tak vzdychne, otočí se, obejmě dutý kmen obkročmo zvenku a po způsobu medvídka koaly se vydá dolů za svou kořistí.

Mezitím však jiná, opravdická koala zažívá krušné chvíle. Jestliže se dívka, která ji celou dobu nesla ve vaku na zádech, dnes nechtěla koupat, její chlupatá kamarádka Bobo pak už

vůbec ne. Koaly žijící ve volné přírodě jsou sice dobří plavci, ale Bobo není žádná zdivočelá koala. To tedy ne! Bobo je vysoce kultivovaná koala, která za všech okolností dbá na to, aby vypadala reprezentativně. A s tím se nějaké směšné plácání tlapkami ve vodě tedy rozhodně neslučuje, takže se Bobo nikdy plavat ani radši nepokoušela.

Jak by se jí to ale teď hodilo! Bobo se sice snaží udržet hlavu nad hladinou, jenže copak to jde zachovat důstojnost, když se jeden topí? Dívka si ale nebohé koaly, která jí po nárazu na hladinu vypadla z vaku, zatím nevšimla a schovala se do křoví s nadějí, že ji tam její pronásledovatel neobjeví. Když vtom uvidí na zčeřené hladině jezírka míhající se změt tlapiček její malé kamarádky.

„Agnes!“ křičí Bobo v zoufalém zápasu o život. „Pomoooc! Vytáhni mě!“

Agnes rázem zapomene na to, že by měla sedět tiše a bez hnutí, aby se neprozradila. Vyrazí bez zaváhání z houští, ve kterém byla doposud schovaná a po hlavě skočí šipku zpátky do studeného jezírka. Pár rychlými tempy připlave k Bobo, levou paží ji chytne pod předními tlapkami a za pomoci pravé ruky s námahou plave zpátky do bezpečí.

Na břehu sebou plácne na záda, Bobo leží vedle ní. Sice trochu chrčí a prská vodu, ale podle nadávek, které se z ní derou, bude určitě v pořádku. „Ty jsi mi ale dala,“ řekne jí Agnes se zavřenýma očima, hrud' se jí překotně zdvihá, jak nemůže popadnout dech. Najednou přes zavřená víčka cítí, že na ni padl stín. Pomalu otevře oči a vidí, jak nad ní stojí rozkročený její pronásledovatel. Zvesela se šklebí a v ruce svírá balíček z palmových listů.

„Tak lenochod? Nebo jak jsi mě to nazvala?“

„Kari! U všech koalích prdelek, nesměj se mi! Málem jsem umřela! Měl bys mi spíš pomoci a ne se mi tu smát.“

„A já spíš myslím, že bys za toho lenochoda a za ty ukradené bobule zasloužila hodit zpátky do vody. Že jsi to ale ty, tak pro jednu udělám výjimku,“ opáčí Kari a přátelsky jí podá ruku, aby jí pomohl zpátky na nohy.

„Stejně ti nevěřím. Určitě jsi podváděl,“ vypálí na něj svou poslední zbraní Agnes.

„Nepodváděl! Čestný slovo. Opravdu jsem svůj dar nepoužil,“ hájí se Kari.

„Když to říkáš.“

„Tak vidíš. Prostě ti nezbývá, než mi věřit,“ uculuje se Kari.

Kari se vlastně jmenuje Gabriel. Ale nemá to jméno rád, a tak se mu říká Kari. Nikdo už si ani nevzpomíná, jak a kdy tahle přezdívka vznikla. Je na svůj věk poměrně vysoký a za poslední rok mu taky narostla ramena. Stejně jako všichni kluci z vesnice chodí od pasu nahoru nahý, takže krom toho, že má kůži opálenou dohněda, tak ji má i věčně poštípanou od moskytů, kteří snad nikdy nespí. Má černé husté vlasy, které si na temeni svazuje do malého culíčku, aby mu nepadaly do jeho tmavých bystrých očí.

Kari je Agnesin nejlepší kamarád. Přátelí se spolu už tak dlouho, že i jejich maminky tvrdí, že jsou spolu prostě „odvždycky“. Těžko říct, jak ti dva v sobě našli zalíbení. Jen s velkou námahou byste našli dva odlišnější lidi. On je vysoký a poslední dobou i dost svalnatý, ona je drobná a spíš vyzáblá. On má černé vlasy rovné jak hřebíky, ona špinavě blondaté vlny, které nejdou rozčesat. Rozdíly ve vzhledu nejsou ale nic proti tomu, jak se liší povahově.

Ona je zádušná, on hračička. Ona vidí z možných výsledků vždy ten nejčernější, on nikdy nepřestává doufat v zázraky. Ona se ho snaží neustále škádlit svými jízlivými poznámkami, on jí to velkoryse dovoluje a oplácí jí to úsměvem. Kdo ví,

možná právě ty jejich rozdílnosti je spojily, protože se krásně doplňují. Svět potřebuje být v rovnováze.

Agnes se nadurděně chytí Kariho podané ruky, ten jí pomůže vstát a vrátí jí balíček s bobulemi. „Na,“ řekne smířlivým hlasem, „zasloužíš si to. *Neznám holku, která by uměla lézt po stromech líp než ty.*“

„Dík,“ přijme Agnes dárek a provinile u toho nakrčí čelo. „Tak dneska zas před západem slunce v Doupěti?“

„Před západem slunce v Doupěti,“ přitaká s šibalským úsměvem Kari a zmizí v hustém větvoví.

2

Mírumilovný kmen Magrejů žije v pralesích ostrova Baulu už po tisíce let. Jejich život se odehrává převážně nahoře v korunách stromů. Stejně tak jako i někteří jiní savci z pralesa tráví většinu času raději ve výšce nad zemí, aby se uchránili před zraky predátorů. Jen občas sestoupí dolů, aby si nabrali vodu z jezírka pod vodopádem nebo trávili čas na pláži, kde je bezpečně vidět široko daleko.

Magrejevé se životu v nadzemních patrech pralesa dokázali obdivuhodně přizpůsobit. Jejich dřevěné chýše jsou bezchybně a pevně zaklíněné do větví stromů. Umně spletené houpačky a houpací sítě jsou rozvěšené ve stínu listoví po celé vesnici a slouží jejím obyvatelům k odpočinku za parných dní. Mezi chýšemi jsou rozesety lanové mosty a provazové žebříky propojující jejich obyvatele, kteří rádi tráví čas společnou prací nebo obyčejným sousedským tlacháním.

Každý z Magrejů je odmala trénovaný k tomu, aby se dokázal volně pohybovat ve větvích. Nezřídka je vidět třeba i malé batole, které sice ještě neudělalo své první krůčky, ale hbitě a nebojácně se sune po větvi vpřed pod klidným dohledem opodál sedícího rodiče. Je obdivuhodné pozorovat, co děti dokážou, když k tomu dostanou prostor.

A možná i proto je celá vesnice uzpůsobená k dětským hrám. Magrejové považují dětství za kouzelný a nesmírně důležitý čas, který je potřeba trávit především objevováním jak světa vnějšího, tak i vnitřního. Prales je skvělé místo na hraní už sám o sobě. Magrejové si ho ale rádi vylepšují různými houpačkami, prolézačkami, skluzavkami, lanovkami a tunely, kde si děti můžou cvičit svou obratnost.

Hravost kmene Magrejů se projevuje i v tom, jak rádi si svá obydlí a vůbec i celou vesnici zkrášlují. Můžete tu narazit na nádherné závěsy, do kterých jsou zapletené duhové kamínky. Mezi stromy se pohupují lehounké lapače snů, při jejichž výrobě Magrejové použili překrásná, všemi barvami hrající pera z papoušcích křídel. Z mušlí zase vyrábějí cinkátka, která krom uklidňujícího zvuku také svými pohyby plaší ptáky a jiná doctěrná zvířata, co ráda z chýší kradou uskladněné potraviny.

Sami Magrejové se také velmi rádi zdobí. Malují si mazlavou červenohnědou hlinkou na těla roztodivné obrazce. Z dřeva, mušlí a kamenů vyrábějí šperky, jimiž zkrášlují své ušní boltce, krky, zápěstí, nadloktí i kotníky. Ženy a dívky si pak rády splétají vlasy spolu s ptačími pery do pevných copů. Magrejové věří v propojenost duše s tělesnou schránkou, takže péči o sebe nechápou jako pouhou marnivost. Berou ji zároveň jako dobrou záminku pro společně trávený čas. Matky svým dcerám rozčesávají dlouhé vlasy. Dívky si pro sebe navzájem pletou věnce z květin. Chlapci a muži si jeden druhému zdobí tváře, paže, záda i nohy obrazci, jež mají zajistit přítomnost dobrých duchů a ochránit vesnici před přírodními pohromami. A pak je tu věc, která jim zabere zdaleka nejvíce času: neustálé vybírání vši, které jsou spolu s moskyty jejich věčnými společníky na tomto jinak mírumilovném ostrově.

Každý Magrej je odmala vedený k tomu, aby žil v souladu s okolním světem. Úcta k přírodě je jejich náboženstvím. Úcta k lidem z jejich kmene je pro ně samozřejmostí. Úcta k sobě samému je pro ně neodmyslitelnou nutností.

Magrejové žijí na ostrově, kde není možné, aby byl někdo nešťastný. Tedy skoro.

3

„Kari, já jsem z toho fakt nešťastná,“ vydechla zničeně Agnes, když se se svým nejlepším přítelem setkali v Doupěti.

Doupě je Agnesina a Kariho supertajná skrýš. Jsou to už čtyři roky, co ji spolu objevili. Nedopatřením se v zápalu hry zatoulali do vyšších pater pralesa, kam už vesničané nechodí, protože větve jsou tam příliš tenké a husté. Agnes tehdy pronásledovala Kariho v jedné z jejich nikdy nekončících malicherných honiček. Oba už zapomněli, kvůli čemu se tenkrát opět pohádali. Kari tvrdí, že se Agnes vytahovala, že umí běhat rychleji, a on jí chtěl dokázat, že nemá pravdu. Agnes s touhle verzí nesouhlasí a je přesvědčená, že Kariho pronásledovala kvůli tomu, že jí do postele schoval ropuchu. Kdo ví, jak to tehdy doopravdy bylo. Staré hádky bývají zapomenuty a čas obrousí vzpomínky tak, že zůstanou jen ty hezké. Nebo důležité.

A důležité tenkrát rozhodně bylo to, že narazili na Doupě. Prostorná dutina ve starém mohutném stromě se před nimi vynořila jako zjevení. Kari ji uviděl první, údivem se v okamžení zastavil a jen vykuleně zíral. Mezitím ho Agnes doběhla a užuž mu chtěla skočit na záda a zakousnout se mu pomstychtivě do krku, když vtom to spatřila taky. Jako ve snu oba pomalu vlezli dovnitř dutiny. Bylo v ní dost místa pro ně pro oba. Museli se sice trochu při vcházení přikrčit, ale uvnitř se zas mohli pohodlně narovnat. Jenže to jim bylo sedm let.

Dneska už se v Doupěti může narovnat jen Agnes, a i tak si musí dávat pozor, aby se na některých nižších místech nepraštila hlavou do stropu. To Kari je na tom o poznání hůř. Musí lézt dovnitř po čtyřech. A napřímit se je pro něj v Doupěti naprosto nemožné. Do prostoru, který se zdál tehdy před čtyřmi lety úžasně velký, si nyní musí důmyslně skládat nohy jak nějaký fakír, když na představení pro děti ukazuje trik, jak se vejít do cestovního kufru.

Za ty roky si spolu Doupě nádherně vyzdobili. Natahali si do něj všechny ty věci, které dospělí bez zájmu přehlížejí. Jenže v dětských očích jsou to naprosté poklady. Našli byste tady kámen ve tvaru srdce, kámen ve tvaru letícího ptáka

a taky kámen, který při troše fantazie vypadá jako spící gekon. Je tady také luk vyrobený z pružného prutu a provázku. Jsou tu šípy, jejichž špičky Kari sám vyřezal. Opuštěné šnečí ulity. Listy nejruznějších tvarů a barev, které jsou rozvěšené po stěnách místo obrazů. Sbíрка ptačích per navázaná na provázky, jež visí v obloucích ze stropu a propůjčují syrovému Doupěti útulný vzhled.

Podlaha Doupěte je vystlaná jemným mechem. Agnes s Kari si z něj také vyrobili dva měkké polštáře, o které se mohou opřít, aby si neodírali o drsnou stěnu dutiny záda. Kari vydíbal nožem dvě dřevěné misky, z nichž můžou jíst různé lesní dobroty. Vyřezal také malé figurky, se kterými si jako malí hrávali a které dnes už jen zdobí výklenky ve stěnách.

Agnes zase upletla z listů závěsy, které důmyslně halí vstup do Doupěte, aby zůstalo ukryto pohledům nezvaných návštěvníků. Tohle místo je speciální nejen tím, jak si ho společnými silami vyšperkovali. Je to především jediné místo na celém ostrově, kde spolu můžou nerušeně mluvit a sdílet i ta nejtajnější tajemství, aniž by je kdokoli rušil.

Jednou z nejdůležitějších věcí na světě je mít někoho, komu se můžete beze strachu svěřit se všemi svými myšlenkami.

Někdy totiž máme v hlavě vše, co je třeba, ale dokud to před někým nevyslovíme nahlas, tak ani vlastně nevíme, co si doopravdy myslíme.

Za ty čtyři roky si toho Agnes s Karim řekli v Doupěti opravdu hodně. Kdyby každá jejich vyslovená myšlenka nebo pocit měly velikost kostky cukru, naplnily by celou dutinu Doupěte až po strop. Jenže tentokrát to bylo jiné. Tenhle Agnesin strach byl větší než všechny dosavadní „kostky cukru“ dohromady.

„Kari, já jsem z toho fakt nešťastná,“ vydechla zničeně Agnes a po chvíli dodala: „A strašně, strašně moc se bojím.“

4

„Agnes, neblbni,“ snažil se ji povzbudit Kari. „Vždyť máš ještě rok času. *To sice není moc, ale...*“

„Já vím! Ale co když svůj dar neobjevím? Co bude pak?“

„No... na to teď nemysli. To se přeci skoro nestává,“ konejšil ji Kari. „*Teda stává, strýček Elias svůj dar neobjevil, ale to přeci není tvůj případ.*“

„No právě!“ panikařila dál Agnes. „SKORO nestává. Jenže co když mně se to stane? Já se nechci stát Stínem.“

„Neboj. Ty se prostě Stínem stát nemůžeš. Podívej se na sebe!“ hecoval ji Kari. „*Krom toho, kdyby ses Stínem stala, tak vůbec nevím, co by bylo se mnou. Mám tě tak rád, nedokážu si představit, že žiju jen vedle tebe a nemůžeme spolu mluvit.*“

Agnes si vzala jednu z vyřezaných figurek do rukou a mimoděk si s ní začala pohazovat. Kari trochu znervózňel, že by ji mohla ze samého rozčilení nedopatřením upustit, ale neřekl ani slovo. Agnes nakonec k jeho velké úlevě konečně figurku položila zpátky na místo.

„To je od tebe hezký. Jenže já se na sebe dívám. A zatím vidím jen neschopnou holku, co umí od všeho trochu, ale nic pořádně. Vidím holku, co sice dokáže spoustu věcí, ale nic mimořádného.“

„Špatně se díváš, Agnes. Ty jsi výjimečná. *Pro mě určitě.*“

„To ale nestačí. Potřebuju být výjimečná tak, aby to bylo prospěšné pro celý kmen. Zítra bude další Úplňková slavnost a já pořád nemám nic, co bych na ní předvedla.“

„Vždyť ale nemusíš! Není všem dnům konec. Úplňkových slavností zbývá do tvých dvanáctých narozenin ještě dobrý tucet.“

Bobo během rozhovoru znuděně čmouchala po Doupěti. Hledala, jestli tam náhodou přeci jen někde neobjeví eukalyptové listy, ačkoli do ní Agnes pořád hučí, aby jich nejedla tolik. Že prý bude tlustá. Ts! Taková drzost! Jenže Bobo

si nemůže pomoci. Na světě miluje jen tři věci: Eukalyptus, spánek a Agnes. Přesně v tomhle pořadí. Je to prostě koala.

„Když to je tak jednoduché říct, Kari!“ vyhrkla Agnes. „Ty už máš svoji Úplňkovou slavnost za sebou. To bych taky byla v klidu.“

„Takhle to nesmíš brát. *Já se tě snažím jen utěšit, Agnes. Když se budeš bát, tak se akorát zasekneš.*“

Agnes se na něj podívala, jako by jí právě vrazil kudlu do zad. Kari radši uhnul pohledem a nabral si z misky plnou hrst ořechů, které si jeden po druhém začal strkat do pusy. „Nechtěl jsem tě urazit,“ řekl nakonec. „Prostě jsem si jen tak moc jistý, že svůj dar včas objevíš, že se mi jen těžko chápe, jak z toho můžeš být tak zničená. *Jsem tvůj největší fanoušek, víš to, vid? Prostě všechno, co jsem chtěl říct, je to, že tě mám rád, s darem i bez něj.*“

Vráska na Agnesině čele se pozvolna rozpustila. Nahnula se ke svému nejlepšímu příteli, aby ho objala. Kari má pravdu. Musí se vzpamatovat, má ještě rok čas. Když se bude rozčilovat a bude žít ve strachu z budoucnosti, nic kloudného z toho asi nevznikne.

Bobo mezitím vzdala marné pátrání po eukalyptovém listí a našťavaně zalezla Agnes do jejího vaku na zádech. Přitulila se k ní a vzápětí usnula.

Agnes a Kari chvíli seděli v objetí uprostřed svého nejtajnějšího místa na světě a společně zhluboka dýchalí. Pološeptem počítali každý nádech. Raz. Dva. Tři. Dokud se rytmus jejich nádechů a výdechů nesladil.

Nakonec Agnes zvedla hlavu z Kariho ramene a navrhla: „Půjdeme si zaplavat?“ Její hlas zněl už zase měkce.

5

Jednu důležitou věc jsme o Magrejích ještě neřekli. Každý člověk z tohoto pralesního kmene se narodí obdarovaný. U někoho se dar projeví dřív, než ho matka odstaví od prsa. Jiní si musejí počkat pár let, než svůj dar odhalí.

Největší výhoda i potíž zároveň tkví v tom, že nikdo není obdarován stejně jako druhý. Každý z darů je jedinečný. Díky tomu celý kmen tvoří dokonalou skládanku, v níž má každý dílek svůj význam a je jeho neodmyslitelnou a nenahraditelnou součástí. Zásadní úlohou každého člověka je proto být přesně tím, kým se narodil. Jen tak zůstane skládanka celistvá. Slabší stránkou téhle jedinečnosti každého daru je to, že to někdy prostě chvíli trvá, než si člověk poskládá všechny střípky svých schopností dohromady a dar objeví.

Když už se dar projeví, vždycky je to v podobě, kterou by kdokoli mimo ostrov Baulu nazval nadpřirozenem. Jenže Magrejové to tak nevnímají. Nehledají v tom žádnou senzaci. Pro ně je objevení jejich daru požehnáním, díky němuž můžou sloužit celé vesnici. Chtějí být druhým prospěšní a skrz sebe rozdávat radost. Jen tak jejich život může mít smysl a dojít naplnění. Svoje dary nikdy neužívají nadbytečně, a už vůbec by je nenapadlo se s nimi někomu chlubit.

Každý nový dar ve vesnici je nicméně důvodem k velkým oslavám. Pokaždé v tu noc, kdy se na nebi objeví plný měsíc, uspořádají Magrejové Úplňkovou slavnost. Během ní mohou ti, kteří svůj dar objevili a naučili se ho ovládat, vystoupit a předvést jej. Po projití tímto posvátným rituálem pak mohou svůj dar používat, když sami uznají, že je to potřeba, nebo když je o to někdo jiný z kmene požádá.

Kari měl v tomto ohledu štěstí. Svůj dar objevil velmi brzy. Poprvé si toho všiml, když seděl v písku na pláži. Byl slunečný den a všichni z kmene byli to odpoledne znaveni horkem a polehávali kolem. Kari pozoroval klidnou vodní hladinu laguny, protože krom toho nebylo v zátoce moc co jiného dělat. Na cokoli jiného bylo zkrátka příliš velké vedro.

Aby mu čas lépe utíkal, začal si procvičovat počítání, které se nedávno naučil. A protože nebylo zrovna co jiného počítat, začal v duchu počítat každý nádech. Raz. Dva. Tři. Raz. Dva. Tři. Raz. Dva. Tři.

Najednou doposud nehybnou hladinu laguny rozčísł delfín, který vyskočil z vody. To by nebylo nic zas až tak výjimečného. Delfínů žije v zátoce u ostrova Baulu přes dva tucty. Jenže tenhle se zdál Karimu nějaký podivný. Vypadalo to, jako by se delfín nad hladinou zastavil a poté zase pomaloučku padal dolů. Když se zanořil zpátky do vody, rozletěly se kolem něj kapky. Kari mohl pozorovat každou jednu z nich. Připomínaly mu droboučké třpytivé korálky a jako malému chlapci mu to přišlo celkem zábavné. Tenkrát ho napadlo, že by mohl ty vodní perličky posbírat.

Když pak večer před usnutím, zavěšený v houpací síti, tatínkovi vyprávěl, jak by se chtěl zítra do laguny vrátit a navléknout pro maminku ty perličky na provázek, jeho otec zbystřil. Voda se přeci za normálních okolností roztrhne tak rychle, že si toho běžný člověk není s to všimnout. Začal se proto Kariho vyptávat na to, jak se to s tím delfínem přesně stalo, na co přitom myslel a co dělal. Každý

drobný detail mohl být klíčový pro odhalení daru jeho malého synka.

Až časem Kari zjistil, jak výjimečný jeho dar je. Stačilo, aby prohloubil svůj dech a spolu s každým nádechem začal pomalu počítat. Raz. Dva. Tři. Jakmile dopočítal, věc, na kterou zaměřil svou pozornost, se na několik desítek vteřin zpomalila. Díky tomu pak bylo možné pozorovat i ty nejjemnější detaily, které jinak člověku zůstanou skryté.

Když mu bylo šest let, svůj dar plně ovládl a mohl ho ukázat na Úplňkové slavnosti. Za jasné, plným měsícem prosvícené noci tenkrát Kari předstoupil před kmen. Byl tehdy velmi nervózní. V ruce držel dvě velké mušle. Na vyzvání šamana vyhodil první do vzduchu. Lastura dopadla s žuchnutím rychle na zem.

„Mami, co je na tom kouzelného?“ zatahalo za rukáv svou maminku jedno z přihlížejících dětí.

„Počkej,“ pohladila chlapečka chlácholivě maminka. „Musíš být trpělivý.“

Nato si Kari přitiskl obě ruce dlaněmi na hrud'. Zavřel oči a pološeptem pronesl: „Raz.“ Nadechl se zhluboka nosem, vydechl pusou. „Dva.“ Nádech. Výdech. „Tři.“ Nádech. Výdech.

Kari otevřel oči a vší svou – tenkrát dětskou – silou vyhodil druhou mušli vysoko do vzduchu. Mušle se ve svém nejvyšším bodě k úžasu dokola stojících vesničanů zastavila a pak se začala pomalu snášet na zem. Zdálo se, jako by lastura padala jakousi hodně hustou kapalinou, která ji při pádu brzdí. První mušle spadla na zem takřka okamžitě po vyhození. Oproti tomu druhá mušle, kterou Kari hodil do vzduchu, padala na zem několik dlouhých vteřin.

Od té doby za Karim lidé z kmene často chodívali. Nejdřív to byly takové maličkosti, jako třeba pomoci doma najít ztracený náramek. Šestiletý klučina se jen postavil doprostřed chýše, třikrát se za pomalého počítání nadechl a vydechl a do pár vteřin se mu podařilo hledaný předmět najít.

Později ho žádali o pomoc i ve složitějších případech. Brali s sebou Kariho na lov v obdobích, kdy bylo zvěře málo a skolit šípem dostatečný počet zvířat, aby lovci zasytili celý kmen, začalo být takřka nemožné. Kari svým hlubokým soustředěným dýcháním pomohl odhalit ukryté zvíře, dokázal i zpomalit jeho ustrašený úprk. Těch pár vteřin navíc většinou lovcům stačilo na to, aby posléze dokázali dobře zamířit svoje šípy a neminout cíl.

Agnes Kariho podezřívala, že svůj dar používá během jejich honiček. On se sice dušoval, že na tohle by svůj dar rozhodně nezneužíval a taky že by to vůči ní nebylo fér. Ale Agnes mu stejně nikdy tak docela neuvěřila. Kdyby to tak totiž bylo, musela by si přiznat, že je Kari prostě rychlejší než ona. A to by ona nikdy nepřipustila.

Už je to víc než rok zpátky, kdy Kari objevil také další, nezamýšlený důsledek svého daru. Zjistil, že kromě hmotných věcí se zpomaluje lidem v jeho okolí i jejich roztěkaná mysl. Když s nimi pak dýchal, dokázal rozehnat jejich starosti a pomoci jim udělat lepší rozhodnutí, než kdyby jednali s horkou hlavou plnou pádících myšlenek.

Kari v tomhle nebyl ve svém kmeni nijak výjimečný. Každý Magrej dostane nějaký jedinečný dar do své kolébky už při narození. Celé to má jen jeden jediný háček. Dar musí na Úplňkové slavnosti předvést do svých dvanáctých narozenin. A Agnes bude zítra jedenáct.

6

Kari s Agnes vyšli z pralesa a bosé nohy jim pohladil jemný bílý písek. Magreje nic jako boty nikdy nenosí. Jednak je pořád teplo a jednak pro lezení po stromech nejsou boty zrovna moc praktické.

Oči dětem spočinuly na laguně. Viděli ji už oba snad tisíckrát, a přesto se pohledu na ni ani jeden nemohli nabažít. V horkém letním odpoledni čeřily hladinu laguny v zátoce jen drobné vlnky. Voda byla průzračně čistá, takže i daleko od břehu bylo možné ze souše pozorovat barevné rybky, které se držely v početných hejnech. Agnes nikdy nechápala, jak mohou být tak sehrané, že dokáží všechny najednou změnit společně směr během mrknutí oka.

Bobo na Agnesiných zádech stále ještě spokojeně chrupala. „Je to vůbec možné?“ povzdechla si Agnes. „Ta je schopná

prospat i něco tak skvělého, jako je koupání.“ Opatrně snažila vak ze svých zad a položila ho do důlku v písku ve stínu palmy.

Chladná voda lákala obě děti udělat to, co by na jejich místě udělal snad každý. Kari s Agnes na sebe jen rošťácky mrkli a společně se rozběhli vstříc té blyštivé modrozelené nádheře. Laguna zbrzdila jejich rychlé kroky a hlučně se v drobounkých kapičkách rozstříkla na všechny strany.

Když už jim voda sahala nad kolena a běh se pro ně stal takřka nemožný, vrhli se do vody celí. První se vynořil Kari, oklepal hlavu jako pes a rychlým kraulem se pustil doprostřed laguny. Agnes se objevila nad hladinou až chvíli po něm. Snažila se dostat zplihlé vlasy z obličeje a u toho se šklebila. Dokázala si spočítat, že Kariho nedohoní. Vždycky byla v plavání pomalejší než on. Ale zrovna tahle prohra ji ani trochu nemrzela. Měla vodu tak moc ráda, že by komukoli dokázala odpustit cokoli, jen když se bude moct potápět a plavat a skákat ve vlnách.

„Myslíš, že dneska připlavou?“ zavolala Agnes na Kariho, ale ten ji neslyšel a v pravidelných intervalech zanořoval hlavu pod hladinu, aby ji zase po chvíli vynořil a nadechnul se.

Agnes šlapala vodu na místě a netrpělivě se rozhlížela. Kdyby se dneska ukázali, to by byla nádhera!

Najednou, jako by její přání bylo vyslyšeno, se v dálce před ní objevila hladká šedá ploutev. A hned za ní v elegantním oblouku další. Ano! Jsou tu! Kosmo a Luna. Párek delfínů, kteří si jejich zátoku oblíbili a pravidelně se do ní vraceli. Tihle dva jsou tu k vidění tak často, že jim ostrované dali i jména. Na oplátku si delfíni na lidskou přítomnost už tak moc zvykli, že ji začali vyhledávat. Když spatřili, že se některý z Magrejů noří do vody, skoro vždycky k nim připlavali a chtěli si hrát.

Bylo tomu tak i dneska. Luna kroužila v pravidelných kruzích kolem Agnes, Kosmo strkal láskovně čumákem do Kariho, aby děti pobídli k dovádění. Přemlouvát je ale dvakrát nemuseli. Agnes i Kari se pevně chytli ploutví svých delfíních kamarádů a ti se s nimi rozletěli po laguně.

Některé věci se prostě neomrzí. Agnes nikdy nešlo pořádně do hlavy, proč dospělí s delfíny plavou daleko méně často než děti. Jako by je to už nebavilo. Jestli je tohle dospělost, tak nechci nikdy vyrůst, myslela si Agnes. Tiskla se k Luně ně hebké kůži a zadržovala dech tak, aby vydržela pod vodou stejně dlouho jako její delfíní kamarádka.

Na druhém konci laguny dováděl Kari s Kosmem. Vylezl mu na hřbet a snažil se na něm udržet jako na surfařském prkně. Jenže Kosmo znenadání změnil směr, Kari to škusnutí nečekal, ztratil rovnováhu a s plácnutím sletěl do vody. Agnes se mu z dálky smála a Luna také vypadala, jako by se na jeho účet dobře bavila. Vystrčila hlavu z vody a vydala ze sebe delfíní klapavý zvuk, který Agnes vždycky připomínal smích.

Zatímco se Kari plácal ve vodě, vydal se mu Kosmo na pomoc. S Lunou a Agnes se setkali uprostřed laguny. Děti se držely delfínů za ploutve a společně dováděli ve vodě. Delfíni si na rozdíl od lidských dospělých umějí udržet svou hravost po celý život. Pobídku ke společnému dovádění nikdy neodmítnou. Ať se Agnes s Lunou sešla kdykoli, vždycky vypadala stejně bezstarostně, i když byla už dávno dospělá. Čím to, že si máma dělá tolik starostí? uvažovala často Agnes. Žádné jiné zvíře na světě není tak ustarané jako člověk. Vždyť když bude k sobě upřímná, ani ona sama není lepší. Je jí teprve deset, vlastně už skoro jedenáct! A trápí se něčím, co ji čeká až za rok. A kdo ví? Třeba se to vyřeší dřív a samo.

Agnes došla k závěru, že si za to dospělí z jejího kmene můžou sami. A ona není a nechce být dospělá. Vtom Luna

vystřčila hlavu nad hladinu. Agnes se pevně přitiskla k jejímu hladkému tělu, prudce se nadechla a znovu se společně zanořily pod vodu.

Najednou je svět zase v pořádku. Agnes plave s Lunou a na ničem jiném na světě víc nezáleží.

7

Leila si povzdychla. Už nemohla déle čekat. Setkání kmene mělo dávno začít a jestli tady nejsou všichni, tak je to jejich potíž. Ona přeci nemůže za každého vesničana nést zodpovědnost.

I když Leila byla náčelnicí kmene už přes pět let, pořád ještě si na tomhle místě připadala nepatříčně. To Ian by tady měl být místo ní a mluvit k jejich kmeni. To Ian by věděl, jak lidi potěšit, povzbudit, nadchnout či ukonejšit. To Ian by měl být náčelník Magrejů. Ale není. Není tu. Už víc jak pět let musela žít Leila bez něj a nést po něm na svých bedrech tuhle nelehkou úlohu náčelnice kmene, protože Ian je mrtvý.

Leila vstala, pozdvihla ruce do úrovně ramen a začala jimi v měkkých obloucích jemně hladit vzduch kolem sebe. Otáčela zápěstími a ladně se při tom vlnila. Zdátky její pohyby vypadaly, jako by v rukou převalovala klubka vlny.

Zpočátku jí nikdo nevěnoval pozornost. Magrejové kolem ní ševalili, zabráni do svých drobných rozhovorů. Čím déle ale Leila tančila a hladila okolní vzduch, tím více pozornosti vesničanů si získávala. Hovory pomalu utichaly a tváře se k ní jedna za druhou začaly obracet. Netrvalo dlouho a Leila měla plnou pozornost všech zúčastněných Magrejů, kteří na ni s úsměvem na tváři pokojně a soustředěně hleděli. Tohle byl Leilin dar.

Když Leila jako dítě zjistila, že její dar spočívá v tom dokázat soustředit lidskou pozornost a zklidnit díky tomu mysl, nebyla z toho vůbec nadšená. „Takový hloupý dar,“ říkala si. „Proč nemůžu umět něco zajímavějšího jako kamarádi? Třeba mluvit s ptáky? Nebo měnit slanou vodu na sladkou?“

Jenže teď, po třiceti letech od doby, kdy svůj dar objevila, je za něj neskonalé ráda. Už mnohokrát ho jako náčelnice využila. A byla za něj vděčná i po Ianově smrti, kdy svým darem pomáhala sama sobě, aby nezapadla do temných propastí sebelítosti.

Dav kolem Leily ztichnul a ona mohla konečně promluvit: „Moji milí,“ oslovila svůj kmen. „Jak jistě víte, zítra v noci vejde měsíc do fáze úplňku. Čeká nás tedy další Úplňková

slavnost. Ráda bych oznámila, že tato slavnost bude opravdu výjimečná.“ Davem proběhlo zašumění a lidé se začali vzrušeně dohadovat, v čem ta výjimečnost bude spočívat.

Leila opět pozdvihla ruce a stačilo pár ladných krouživých pohybů a lidé se zase zklidnili. V nastalém tichu Leila mohla pokračovat: „Na zítřejší Úplňkové slavnosti nám svůj dar představí tři mladí Magrejové.“ Z davu se z různých stran ozvalo tichounké hvízdání a potlesk, protože aby při jedné slavnosti byly předvedeny hned tři dary, to se už dlouho nestalo.

„Počítám s tím, že se během zítřejšího dne zhostíte svých úloh a budete se podílet na přípravách slavnosti tak, abychom se během večera mohli soustředit na tyto tři naše soukmenovce, kteří se – jak doufám – stanou již zítra plnohodnotnými členy našeho kmene.“

Okolo stojící Magrejové horlivě přikyvovali. Jednak věděli, jaké jsou jejich povinnosti a jak je mají rozdělené. A jednak chystání Úplňkové slavnosti nebyla ani tak práce, jako spíš radost.

„Krom toho,“ pokračovala Leila, „zítra bude má dcera slavit narozeniny. A i když tu teď s námi není, tak doufám, že...“

„Jsem! Už jsem tu!“ vykřikla zadýchaně dívka, která se prodírala davem ke své matce stojící uprostřed.

„Agnes!“ zvolala Leila a podezíravě si ji prohlížela. Její dcera byla mokrá od hlavy k patě. Zplihlé vlasy se jí lepily na obličej a z oblečení jí kapala voda. „Jsem ráda, že jsi mezi nás zavítala. *Jdeš ale pozdě, to bys jako dcera náčelnice neměla.*“

„Já vím, že jdu pozdě. Promiň, mami,“ omlouvala se upřímně Agnes. „Když já plavala s Lunou a úplně jsem zapomněla sledovat čas a...“

„Dobře,“ ukončila vodopád slov své dcery Leila. „Tak si příště prosím lépe hlídej čas. Mimochodem, mluvila jsem právě o tobě. Zítřek bude i tvůj významný den. *I když jsi svůj dar ještě neobjevila.*“

Agnes by se měla usmívat. Vždyť má zítra narozeniny a oslava bude také určitě skvělá. Úsměv jí na tváři ale zamrznul.

8

Naprostá většina Magrejů objeví svůj dar takřka bez námahy. Celkem záhy si dřív nebo později všimnou, že vládnou něčím výjimečným, co nikdo jiný krom nich nedokáže. Magrejové nechodí do školy. Nebo aspoň ne do školy takové, jak ji známe my.

Na ostrově Baulu ani žádná školní budova není. Neměla by smysl. Magrejové potřebují žít a přežít v lese. Potřebují vědět, jak si sehnat a připravit jídlo. Potřebují znát byliny a jejich účinky na lidské tělo. Potřebují se naučit, jak se pohybovat po pralese. Potřebují umět stavět chýše. Potřebují vyrábět prosté předměty, které ve svém životě využívají. Potřebují znát základní počty a psaní, aby mohli zaznamenávat důležité informace a události. A v neposlední řadě potřebují vědět, jak se chovat laskavě jeden k druhému.

I přes těžké podmínky v pralese je jejich život velmi jednoduchý. Nedávalo by smysl, aby mladí Magrejové odcházeli na celý den do školy a večer se vraceli do svého kmene. Žijí prostě mezi dospělými a pozorují je při práci a běžných denních činnostech. Už i malé děti, které se sotva postaví na nohy, nechávají dospělí pomáhat s jakoukoli prací, na kterou si troufnou.

Nezřídka je tak vidět třeba tříleté dítě, jak balancuje po větvích s nákladem ovoce v ošatce takřka větším než ono samo. Už dvouleté děti zkoušejí řezat ostrým nožem, přičemž dospělí je jen po očku pozorují z nevelké vzdálenosti, aby mohli zasáhnout, kdyby se schylovalo ke zranění.

Díky tomu, že jsou všichni spolu v každodenním kontaktu a že děti jsou součástí života celého kmene, mohou si často daru všimnout právě přihlížející dospělí. Co je ale při objevování daru naprosto nejdůležitější? Je to právě čas, který malí Magrejové mají na to, aby zkoumali sami sebe a své schopnosti.

Od rozednění do západu slunka mají každý den sto a jednu příležitost, aby se mohli soustředěně věnovat jimi vybrané činnosti. Mohou sami sebe rozvíjet tam, kam je to táhne. A především mají spoustu prostoru trávit čas s tím nejdůležitějším

člověkem na světě, na kterého každý z nás občas zapomínáme. Sami se sebou. A také se svými myšlenkami.

Jak už jsme tedy řekli, většina Magrejů díky tomu svůj dar objeví celkem záhy. Většina bohužel neznamená všichni. Ve zřídkaových případech se stane, že i přes veškerý čas pro sebe a podporu kmene malý Magrej svůj dar neobjeví. Nebo spíš by se hodilo říct, že svůj dar nechce objevit.

Stává se to opravdu málokdy. Jednou z možností je, že tito Magrejové už během dospívání dojdou k tomu, že nechtějí svým darem sloužit kmeni. Takže i když svůj dar znají, odmítnou ho předvést na Úplňkové slavnosti.

Jindy se zase stane, že mladý chlapec či dívka nechce rozvíjet či zcela odmítne využívat svůj dar a místo toho se rozhodne dělat něco jiného. Stává se to nejčastěji proto, že některé dary jsou na první pohled méně zajímavé než jiné. Mladý Magrej se nechá zlákat představou, že právě on je ten vyvolený a že přece není možné, aby jeho dar byl něco tak obyčejného. Uvěří tomu, že byl předurčen žít život někoho jiného namísto života svého.

Co se ale stane s Magrejem, který svůj dar nezačne do svých dvanáctých narozenin sdílet s ostatními členy kmene?

9

Když byla Agnes malá holčička, nepřipadalo jí na tom nic divného. Ale jak rostla, nemohla si nevšimnout zvláštních bytostí, které obývaly vesnici. Magrejové je nazývají Stíny. Stíny žijí na ostrově s nimi. Bydlí ve stejných chýších, jedí stejné jídlo.

Ale jinak nemají s Magreji nic společného. Jejich těla jsou poloprůhledná. Stíny vypadají, jako by z nich všechna radost a chuť do života už dávno vyprchaly. Smutně se plouží pralesní vesnicí a mlčí. Magrejové na ně nemluví. Vědí totiž, že je to zbytečné. Stíny uvízly ve svém vlastním světě a nikdy nedojdou spokojeného naplněného života.

Ne snad, že by byly Stíny úplně nečinné. Spíš naopak. Velkou část dne věnují právě práci, nicméně jejich počínání nenesé žádné plody. Zdá se, že pracují jen pro práci samotnou, nikoli aby něco užitečného stvořili.

Se Stíny nelze mluvit, ani se s nimi nijak jinak propojit. Není možné si na ně ani sáhnout. Kdybyste se o to pokusili, vaše ruka jimi projde skrz, aniž by si toho Stíny povšimly. Jsou sice neoddělitelnou součástí života Magrejů, ale zároveň jako by žily v jiném světě, který funguje podle odlišných pravidel.

Ačkoli Stíny nejsou skuteční lidé, i oni jsou smrtelní. Jejich odchod ze světa ale není provázen stárnutím, ani nemocemi. Nemohou se ani nijak jinak poranit. Stíny mohou zemřít až ve chvíli, kdy si sami uvědomí, že jejich bytí na tomto světě pozbývá v této podobě smyslu. Jakmile k tomuto prozření dojdou, tak ve vteřině, kdy zastaví kolovrátek své bezduché činnosti, se jednoduše rozplynou.

I když by to nikdy a nikomu na světě nepřiznala, Agnes má ze Stínů strach. Na jejich věčné tiché přítomnosti a nikdy nekončící činnosti je cosi děsivého. Jejich oči jsou vyhaslé a bez života. Když se přes jejich poloprůhledná těla člověk podívá, je to jako by koukal do očí té nejhlubší nicotě. Ačkoli Agnes ví, že jí Stíny nemůžou nijak ublížit, nikdy si na ně nezvykla a snaží se jim vyhýbat.

Jenže před Stíny se nelze neustále schovávat. Vždycky Agnes někde doženou. A když se Stíny v její blízkosti objeví, v krku

jí pokaždé úplně vyschne. Dívá se na jejich bezútešnou existenci a poslední dobou čím dál víc přemýšlí nad tím, jaké to je být Stínem. Ráda by tuhle myšlenku zapudila.

Jenže když neobjeví svůj dar, stane se za rok jedním z nich.

10

Celá vesnice byla od rána na nohou. Dnes v noci vstoupí měsíc do úplňku a to je pro Magreje posvátná událost. Všichni pro tento den odložili své běžné povinnosti a věnují se přípravám Úplňkové slavnosti.

Ze všeho nejdřív bylo potřeba přichystat výzdobu. Slavnost se vždy odehrává na pláži, která je z jedné strany ohraničená pralesem a z druhé lagunou. Muži z vesnice nejprve zatloukli do písku dvanáct kůlů, z nichž vytvořili pomyslnou hranici prostorného kruhu, do kterého se vejdou všichni lidé z kmene.

Mezi kůly poté natáhli provazy a vytvořili tak síť podobnou pavučině obrovského pavouka. Mladší chlapci pak na jednotlivé provazy zavěsili ptačí pera, řetízky z mušlí, vějíře z listů a květinové věnce, které pak nad hlavou vesničanů při obřadu vytvoří útulnou střechu, skrz níž bude mezerami vidět hvězdná obloha.

Uprostřed kruhu z kůlů je pak velké ohniště. Dřevo na tento posvátný oheň Magrejové sbírali po několik dní. Ne snad že by byl v pralese dřeva nedostatek, ale všudypřítomná vlhkost je nasáklá i v popadaných větvích stromů. Je tudíž potřeba dřevo předem na pláži vysušit, aby dobře hořelo.

Děti z kmene pletly už od rána květinové věnce, které pak večer rozvěsí všem vesničanům kolem krků. Ženy se věnovaly především přípravám jídla. Prales nabízí svým obyvatelům nepřeborné chutné bohatství, které Magrejové umí upravit do lahodných pokrmů. V malých píckách k tomu navíc napekli chlebové placky. Mladší dívky se do příprav jídla také zapojily. Krájely pralesní ovoce na kostky a ty pak v pestrobarevných kombinacích napichovaly na tenké dřevěné třísky. Když byla celá hostina nachystaná a jednotlivé misky se rozložily na obří palmové listy, už jen pouhý pohled na tu barevnou krásu dokázal člověka nasytit.

V odpoledních hodinách přišel čas na zdobení těl. Krom klasické červené hlínky, kterou Magrejové potírali svá těla, přidali pro tento výjimečný den i okrově žlutou, bílou a černou.

Kari zrovna maloval Agnes na záda složitý obrazec podobný zářícímu slunci, ze kterého vybíhaly pokroucené paprsky

do všech stran. Bobo proto musela slézt ze svého oblíbeného místečka a zachumlala se Agnes do klína, aby mohla dál nerušeně spát.

„Nejradši bych ty narozeniny dneska ani neslavila,“ povzdychla si Agnes našťvaně.

„Blbost,“ opáčil Kari. „Narozeniny jsou jen jednou do roka. To si nemůžeš nechat ujít.“

„To je stejně jedno. Na tom, co chci nebo nechci, vůbec nezáleží. Dcera náčelnice si nemůže dovolit nepřijít na svou oslavu narozenin. Máma by mě zabila.“

„Jsi na ni moc přísná. Leila je náhodou super,“ hájil náčelnici kmene Kari. „A jestli jsem si něčím jistý, tak je to to, že by tě určitě nezabila, i kdybys provedla cokoli. *Měla bys být ráda, že máš za mámu právě ji. Má s tebou svatou trpělivost na to, co někdy vyvádíš za vylomeniny.*“

„Však já vím,“ odfrkla si Agnes.

„A máš už připravený dárek?“ zeptal se Kari.

Agnes se plácla do čela a přejela si dlaní dolů po obličeji. Úplně na to zapomněla! Podle dávné magrejské tradice totiž dává dítě na své narozeniny dárek rodičům jako výraz vděku za to, že ho přivedli na svět. Agnesin tatínek už nežije, takže

stačí sehnat dárek pro maminku. Než padne tma, má ještě chvílku času.

„Už to budeš mít konečně hotové?“ vyštěkla Agnes až přes-
příliš netrpělivě na svého kamaráda.

„Jo, skoro.“ Kari dotáhnul pár posledních tahů a propustil
ji. „A nesahej si na to, ještě to nemáš zaschlé,“ pronesl směrem
k jejím vzdalujícím se zádům. Jenže Agnes ho už neslyšela.
Zatímco ostatní lidé z kmene dokončovali přípravy Úplň-
kové slavnosti, ona bude shánět dárek pro svou maminku.
Snad to stihne.

Když pak na vesnici padla tma, bylo vše do nejmenších de-
tailů nachystané a slavnost mohla začít.